

Bemærkninger til forslaget

I mere end ti år har det været et alment anerkendt problem, at der var behov for øget samarbejde og parallelitet mellem de forskellige skoleformer inden for de erhvervsrettede uddannelser. I 1988 afgav arbejdsministeren og undervisnings- og forskningsministeren i fællesskab en redegørelse om 90'ernes erhvervsuddannelses- og efteruddannelsespolitik. De fleste af Folketingets partier erkendte under debatten om forslag til folketingsbeslutning om samkøring af erhvervsskoler m.v. (B 23) fra folketingsåret 1990-91 (Folketingstidende 1990-91, Folketingets forhandlinger sp. 1240, 2327 og 4955, till. A sp. 2815 og till. B sp. 425), at der var problemer med samarbejdet mellem de under Arbejdsministeriet hørende arbejdsmarkedsuddannelser og erhvervsuddannelserne under Undervisnings- og Forskningsministeriet. Et flertal af Folketingets partier mente imidlertid, at bl.a. en erklæring fra undervisnings- og forskningsministeren omkring et indledende formaliseret samarbejde mellem de to ministerier ville løse samordningsproblemerne.

I maj 1992 udgav det såkaldte Hassenkam-udvalg en betænkning om en samordning af den erhvervsrettede voksen- og efteruddannelsesindsats. Betænkningens anbefalinger om at gøre vilkårene ens inden for de to skolesystemer, således at den enkelte deltager ikke ville mærke til, hvorvidt finansieringen og styringen af de enkelte uddannelsesforløb kom fra det ene eller det andet ministerium, førte til en række reformer de kommende år. Selv om styringen af arbejdsmarkedsuddannelserne er kommet på linje med erhvervsuddannelserne på en række områder, er der stadig forskelle. AMU-centrene får f.eks. ikke bygningstaxameter, ligesom arbejdsmarkedsuddannelser-

nes takstsystem principielt er baseret på, at hvert enkelt kursus skal omkostningsdækkes.

På trods af mere end 10 års intentioner om samordning mellem de to skoleformer og mellem de to ministerier og på trods af lovgivningens krav om samarbejde skolerne imellem på lokalt plan, så konkluderes det i Rigsrevisionens beretning af 9. december 1997 om statslig erhvervsrettet efteruddannelse, at der ikke har fundet den tilstrækkelige koordinering sted hverken lokalt mellem erhvervsskolerne og AMU-centrene eller centralt mellem Undervisningsministeriet og Arbejdsministeriet. I beretningen dokumenteres det, at staten bruger et stærkt stigende milliardbeløb på efteruddannelse, uden at værdien af efteruddannelsen er kendt. Rigsrevisionen kritiserer voldsomt overkapacitet, stærkt stigende udgifter, som ikke står i forhold til taksterne, unødvendige kurser, manglende analyser af produktivitet og ingen viden om, hvorvidt målene nås inden for den erhvervsrettede efteruddannelse.

Folketinget kan ikke sidde denne seneste kritik overhørig. Derfor foreslås det, at al erhvervsrettet uddannelse samles i Undervisningsministeriet, der i forvejen har ansvaret for udviklingen af den samlede uddannelsespolitik. Ved at samle de erhvervsrettede efteruddannelser i Undervisningsministeriet vil det enorme ressourcspild, der er ved at have de erhvervsrettede uddannelser spredt over to ministerier, undgås. Samtidig vil forslaget givetvis medføre mindre bureaukrati og bedre uddannelsesplanlægning. Da arbejdsmarkedsuddannelserne i forvejen forsøges udviklet i retning væk fra de traditionelle træningskurser i manuelle færdigheder hen imod længerevarende forløb med almene og personlige kvalifikationer, er det naturligt at placere udviklingen af den samlede uddannelsespolitik i Undervisningsministeriet.